

(המשך מעמוד 26)

וחצי שנים מאז החלה הראמה של חנה יצחקי קבעו השופטים: "מגירתה של הנערה, אשר אליבא ד-אמת לא התלוננה מיוממה אלא השמיעה גירסתה רק לאחר שנדחפה לכך בחקירת האירוע במהלך הדיון, התודתה הנערה כי שיקרה לשוטרים, בכך שסיפרה כי באותו ערב היתה עדיין בתולה וכי האנסים קרעו את בתוליה.

"התברר כי היא כבר היתה אם לבן, וכי עוד בהיותה בגיל 15 (ארבע שנים עובר מיקרה) נבעלה לראשונה, ובהיותה בת 16 כבר ילדה את בנה. היא הודתה גם שמאז לא עובר יום מבלי שתיבעל על-ידי גבר כלשהו. לדבריה היא מקיימת את היחסים עם כל מי שנראה לה, וזאת

מתלוננת יצחקי בבית-המשפט
אונס רא לא ?

בכל מקום שמדומן, גם בחוצות ובשדות. "לדבריה, גם באותו ערב — בדירה אחרת ובשעה מוקדמת יותר — נבעלה על-ידי ארבעה גברים, אם חלקם מאונס ואם חלקם מצוין. אולם, על אותו מעשה אונס מוקדם לא התריעה ולא תועיקה איש. הסריהל מעדותה של זו הוא שב-פנינו נערה מופקרת המסרחת דרכיה, ו-אינה בוחלת באשמעת דיברי-כזב בפני חוקריה, ואפילו בפני בית-המישפט. התי-רשמנו, ודאית, כי נזכה אישיתיה של ה-מתלוננת ואופן השמעת עדותה בפנינו, אין בידינו כל אפשרות לסמוך על דבריה.

"...בנסיבות אלה, הגענו לכלל מסקנה שהודענו עליה מייד עם גמר הדיון, וזיכינו את האשמים כולם כשאיזכרנו לגבי הגא-האשמים 1, 2, 3 ו-4 הוא מוחלט, והזיכוי של הספק".

השאלה שלא נשאלה. סגן-פרקליט מחוז תל-אביב, עורך-הדין יצחק וינוגרד, אשר ייצג את המדינה במישפט זה, עדיין מהרהר בסיומה המפתיע של הפרשה. הוא שוקל הגשת ערעור לבית-המישפט ה-עליון, אין ספק שהוא מצטער, על כי לא שאל שאלה שעשויה היתה לשפוך אור חדש לחלוטין על העניין כולו.

בתק המישפט מצוייה תעודה רפואית, חתומה על-ידי הפרופסור קרפלוס, מהמכון לרפואה מישפטית באבו-כביר, אשר בדק את חנה יצחקי אחרי שסיפרה על האונס שבוצע בה. בין השאר קבע הפרופסור, כי בתוך אבריהמן של הצעירה גילה קרע טרי.

השאלה, שלא נשאלה, היתה: האם היתה חנה יצחקי מסוגלת לקיים יחסים מרצונה על-אף פיצעה הטרי, או שאלוצה לכה על-ידי הצעירים. שבמיקרה זה — אונס.

איש לא טרח להציג את השאלה, ותשובה עליה ניתן יהיה לשמוע רק לאחר שיוגש הערעור, אם אכן יוגש.

השם בדוי.

כאן ב-150 ל"י. שאלו אקטיפה סינתטית של בתי-החרושת 999, נמכרות בשוק בצלאל ב-60 ל"י, בעוד שברחוב דינגוף נמכרות אותן שמלות בדיוק במחיר של 120 ל"י.

אותה אדרת — בשינוי המחיר

יוד ברחוב המלך ג'ורג' מצוי בא-זר הלבשה. בבאזאר דוכנים, ועליהם רשומים מחיריהם של עשרות הסודרים, חולצות הטריקו, המעילים, הצחצוחות, ה-שמלות מתוצרת מיטב בתי-החרושת. כאן מוכרים את עודפיה-המלאי.

העיקר להיפטר מהסחורה

ים זה וגם זה — צודקים, אך יש גורמים נוספים לכך שהסחורה הנמכרת בדרום העיר, בשווקים ובבאזארים למיניהם זולה יותר.

בעלי הבאזארים, הדוכנים והחנויות באים אל בעל בתי-החרושת ומשלמים לו בכסף מזומן — מיצרך מבוקש מאוד בימים אלה. ואילו בעלי הבוטיקים נהנים מאשראי, ומשלמים בצ'קים מאוחרים, בעל בתי-החרושת מעדיף לעשות הנחה, ובלבד שיקבל מזומנים.

וקיימים, כמובן, גם עודפי המלאי או, כפי שהם נקראים כפי המיקצוענים, "סטו-קים". לא אחת קורה שבעל בית חרושת נתקע עם סחורה שלא נמכרה, ואז הוא מעדיף למכור אותה בזול, ובלבד שייסטר ממנה.

ועוד קיימים עודפי הייצוא, הנמכרים לבעלי הבאזארים, הדוכנים והחנויות ה-זולים, עודפים אלה, עליהם לא משולם מכס שבו חייבת סחורה מיובאת, נמכרים לסוחרים במחירים מינימליים.

וכך קורה שבגדיים המיועדים עבור ייצוא, הנמכרים בחו"ל במחיר גבוה ביותר ואינם מוצאים כלל למכירה בארץ, נמכרים בשוק הכרמל במחיר מינימלי. כנ"ל לגבי שמלות, חליפות, מעילים וחולצות טריקו מתוצרת בתי-החרושת מעולים, שאפשר לקנותם בשווקים או בבאזארים במחירי מינימום.

לסבלניות

החיפוש משתלם

יימות, כמובן, שתי אפשרויות נז-ספות להתלבש יפה, על-פי צו האופנה — ובזול.

הראשונה היא קנייה ישירה מבית-החרושת, ידוע כי יש בתי-החרושת המאפי-שרים ללקוחות לקנות באופן ישיר אצלם, מבלי שהלקוחות יצטרכו כלל לשאת ברוח של הסוחר.

נשים רבות מנצלות זאת, מבררות את הכתובות או שומעות מפי חברות, והן פוקדות את בתי-החרושת והסוכנות ל-20 אחוז ממחיר הבגד בחנות.

האפשרות השנייה היא קנייה מדיילות, או מאנשים אחרים המייבאים באופן בלתי-חוקי בגדים ממרכיזי-האופנה בעולם, ואם כי אינם מוכרים את הבגדים האלה בזול-הנול, הרי בכל זאת, המחירים המבוקשים על ידם זולים בהרבה מאלה של חנויות היוקרה. יתרון נוסף: תכופות זוכה הקונה ממקור כזה בבגד בעל דגם בלעדי.

כך או כך, מי שבאמת רוצה יכולה כהחלט להיות באופנה מבלי לשלם עבור התענוג הזה מחיר גבוה מדי.

כל שצריך לשם כך הוא, בעצם, המון סבלנות וזמן.

● העולם הזה מודה לסירמות הבאות שעזרו לו בהכנת סידרה זו, בגיליון ה-אחרון ובגיליון זה: —

- "שחור לבן" — לונדון מיניסטור; איב דה-מרדיקס — פסו' דינגוף; "ששי ו-יונה" — פסו' דינגוף; "האחים יעקובי" — שוק הכרמל; "אופנת שי" — שוק הכרמל; "באזאר כרמלית" — המלך ג'ורג'; "נעלי חביב" — פסו' דינגוף; "נעלי עזרי" — פסו' דינגוף; "נעלי גולן" — ניה שאנן; "דוכן נעליים ציון" — שוק הכרמל; "בוטיק דבורה" — פסו' דינגוף.

הטריוויוז

מקורה לייצוא, נמכרת עתה בבאזאר-החל-בשה במרכז העיר במחיר של 15 לירות בלבד, ללא כל השוואה למקומות אחרים.

התחרה היקרה

אורירית ומחוררת, בכל גוני הפאסטל ה-רכים והזהורים, נמכרת בדינגוף ב-185 לירות. נחטפה כלחמניות חמות, המחיר גבוה, והחיסרון — כולן לובשות אותה.

המחירים כאן, שווים לכל נפש, אפילו במחירי אחר-יפחות. הצאיית-גינס במחיר של 35 ל"י; אפודות מאקוילן במחיר של 30 ל"י; חולצות-טריקו לייצוא, שכמותן לא ניראו העונה אפילו בחנויות האופנ-יות, ביותר במחיר של 15 ל"י; הצאיית מצמר נקי במחיר 50 ל"י.

מעילים מעור סקאי מעוטרים בטרוות אורלון, שהתג נושא שמו של שם בית-החרושת נחשף מהם במתכוון (אם כי ברור לכל מי שמצוי בעסקי-אופנה שה-מעילים הם תוצרת בתי-החרושת ידוע) נמ-כרים בבאזאר במחיר של 165 ל"י.

מהן הסיבות למחירים מוזלים אלה? איך יכולים בעלי העסקים בשוק הכרמל, שוק בצלאל, בתחנה המרכזית ובבאזארים למיניהם להרשות לעצמם למכור במחירים כה מגוחכים?

הם מנסים, בדבריהם, ליצור רושם כאילו העסקים חוזרו למצבם התקין.

אומרת לינדה לוי, בעלת בוטיק ב-לונדון מיניסטור: "בימים הראשונים של הפיחות, יכולתי לסגור את העסק וללכת הביתה לגדל ילדים ופרחים. היום חזרו העסקים להיות כמו שהיו לפני הפיחות. אותן לקוחות שקנו אצלי קודם ממשכות לקנות גם היום."

הנחות גדולות ככל האפשר

יומר פייר, בעל בוטיק בפסו' דינגוף גוף: "מי שקנתה אצלי לפני הפיחות, ממשכה לקנות גם אחריו. ברור שמי שלא קנתה אצלי קודם הפיחות לא תתחיל פתאום לקנות עכשיו."

לעומת בעלי העסקים המשתדלים לשמור דימוי רגיל של מצב עסקיהם, הרי השואל את הזבניות, שאינן מתמצאות בסבך יחסי-הציבור, מגלה מייד כי אם לפני הפיחות מכרו סחורה בשווי של עד 5000 ל"י ליום, הרי כיום הן מוכרות בקושי ב-1000 ל"י ליום והנטייה היא כלפי מטה.

הן יודעות לספר גם כי קיבלו הוראה מהבוסים שלחן לעשות כל הנחה שהיא בגדר-האפשר, ובליבד שתימכר הסחורה, וככל שירבו המכירות — כן ייטב.

אם קהילת-לקוחות של דינגוף והלונדון מיניסטור אינו מחוה חתך אופייני של הישראלית הקונה, הרי שוק הכרמל, על עומתו, משקף נאמנה שיכבה זו. שכן, בצד אם למישפחה מרובת-ילדים מדרום תל-אביב, ניתן למוצא בשוק בכירות הדור רות מצפון תל-אביב, המעדיפות לערוך את קניותיהן במקום שהפרש המחירים בינו לבין הצפון נע לעיתים סביב 100%-50%.

לשוק הכרמל, כמו לדינגוף, קהיל-לקוחות הבא במיוחד מכל רחבי הארץ, לערוך את קניותיו בשוק.

על עשרות הדוכנים שבשוק פוורים נעליים, תחתונים, חזיות, חולצות טריקו (טי-שירטס) ואפניות בהדפסות נהדרות, אפודות, מכנסי-גינס, כותנות-לילה ומתי-לא, המחירים — מינימליים. על חולצת טריקו שנקנתה בבוטיק רמת-גני פופולרי במחיר של 75 ל"י, מבקשים באחד ה-דוכנים סך 20 ל"י בלבד.

פער-מחירים

גבוה

י7 מכנסי-גינס הנימכרים בדינגוף גוף במחיר של 130 ל"י, מבקשים באחד הדוכנים 80 לירות צנועות וזהו, כאמור, רק המחיר הראשוני. כל המצוי בעיסקי השוק יודע, כי ניתן באופן כימעט אוטומטי לאוריד ממחיר הסחורה המוצעת כ-20%-10% לאחר מיקוח.

מאתרי הדוכנים מצויות עשרות חנויות עמוטות סחורה לעיפה. פה ניתן למדוד את הבגדים ואף להחליף, אם יש צורך. המחיר גבוה במיקצת מאשר בדוכנים, אך הסחורה מצוייה בשפע רב ואינה מושלכת באי סדר. ויש גם זמן או זבנית המסייעים ללקוח למצוא את מבוקשו.

גם בחנויות, כמו בדוכנים, אין המחיר רים אחידים. בחנותם של האחים יעקובי, למשל, מוצע למכירה, מיקטורן אופנתי מ-פרוות-כבשים צבועה, במחיר של 200 ל"י. בחנות הסמוכה מוצע אותו מעיל בדיוק, במחיר של 150 ל"י. בדינגוף נמכר ה-מעילון ב-350 ל"י.

למרות המחירים הנמוכים-מאד של השוק חלה, בדברי בעלי הדוכנים והחנויות, ריח-דה תלולה של כ-40% בתנועת הלקוחות, גם אצלם.

ברחוב המלך ג'ורג', לא הרחק משוק הכרמל, מצוי שוק נוסף. זהו שוק-בצלאל. גם כאן, כמו בשכונ, תלוייה הסחורה על קולבים מחוץ לחנויות, או מושלכת בעיר-בוכייה על הדוכנים. פה ניתן למצוא תח-תוני סטרץ' במחיר המגוחך של 50 אגוי-רות.

חלוקים של בתי-החרושת היוקרתי איילה, הנמכרים במקומות כמו כליבו שלום במחיר של 300 ל"י, ניתנים להשגה